

deloc poezie

Mariana Fulger

pune un gând peste umeri
pune ceva - caleștile iernii, răzgândite
au revenit în trap peste cartiere
nu te mai roti pe loc grăbit
pari un înger abătut
cât scriu, fă un ceai de fructe, o tartină,..

dusă-i și ziua asta ca un bon de casă
cu cât cumperi mai mult, e mai lung
apoi îl arunci - la ce să mai folosească
n-am cumpărat nimic, doar am așteptat
să se termine imprimarea în amintirea zidurilor
a geamurilor care nu obosesc niciodată să privească,
să oglindească zile-ere care vin, care-au fost
care vor veni - au ele această adâncime
a reprezentării existențialului
când e mult înapoia orizontului

ce vis, vis, nu e nimeni
atâta liniște e uneori în casa asta
încât pierzi noțiunea de real, de singurătate
și totul devine un fel de semiscenă fără spate
pe care trăiești alături de o amintire sau un vis
alteori se mișcă lumi paralele
ca și cum trenuri ar trece unul pe lângă altul
invers mereu, în tăcere,
însoțite de umbre alungite puțin
vreun grup de balerini probabil sau doar clipe
un domn cu o servietă atârnată de umăr
și un buchet de flori se grăbește spre casă
cineva așteaptă...
mai apoi niște copii, veseli..
nu, asta nu e deloc poezie
nici altceva nu e mai mult decât un suflet de om
cu un pix și un caiet,
și o tăcere din care crește vis

-

Copyright Mariana Fulger